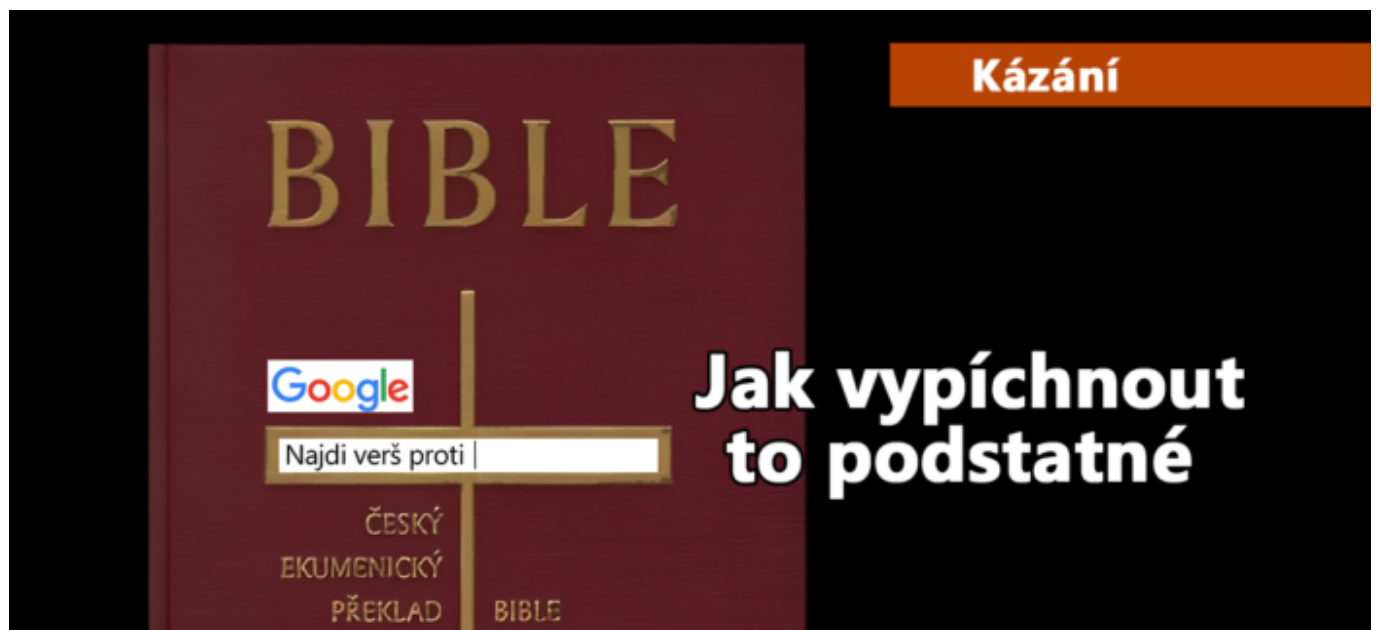

Kázání: 189. Jak vypíchnout to podstatné

Kázání

Jak vypíchnout to podstatné

1. čtení: Leviticus 19, 1 - 2 a 15 - 18

1 Hospodin promluvil k Mojžíšovi:

2 „Mluv k celé pospolitosti Izraelců a řekni jim: Budte svatí, neboť já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý.

15 Nedopustíte se bezpráví při soudu. Nebudeš nadržovat nemajetnému ani brát ohled na mocného; budeš soudit svého bližního spravedlivě.

16 Nebudeš se chovat ve svém lidu jako utrhač, nebudeš ukládat svému bližnímu o život. Já jsem Hospodin.

17 Nebudeš ve svém srdci chovat nenávisť ke svému bratru, ale budeš trestat svého bližního podle práva, a neponeseš následky jeho hříchu.

18 Nebudeš se mstít synům svého lidu a nezanevřeš na ně, ale budeš milovat svého bližního jako sebe samého. Já jsem Hospodin.

2. čtení: Matouš 22, 34 – 46

34 Když se farizeové doslechli, že umlčel saduceje, smluvili se

35 a jeden jejich zákoník se ho otázel, aby ho pokoušel:

36 „Mistře, které přikázání je v zákoně největší?“

37 On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“

38 To je největší a první přikázání.

39 Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“

40 Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

41 Když se farizeové sešli, zeptal se jich Ježíš:

42 „Co si myslíte o Mesiášovi? Čí je syn?“ Odpověděli mu: „Davidův.“

43 Řekl jim: „Jak to tedy, že ho David v Duchu svatém nazývá Pánem, když praví:

44 „Řekl Hospodin mému Pánu: Usedni po mé pravici, dokud ti nepoložím nepřátele pod nohy.“

45 Jestliže tedy David nazývá Mesiáše Pánem, jak může být jeho synem?“

46 A nikdo nebyl s to odpovědět mu ani slovo; od toho dne se ho již nikdo neodvážil tázat.

Sestry a bratři, určitě to znáte. Kupujete novou ledničku, sporák nebo třeba vysavač a dřív, než se rozhodnete, ponoříte se do hlubin internetového vyhledávače. Procházíte si srovnávače, čtete recenze, brouzdáte stránkami testovacích platforem a prodíráte se marketplacy.

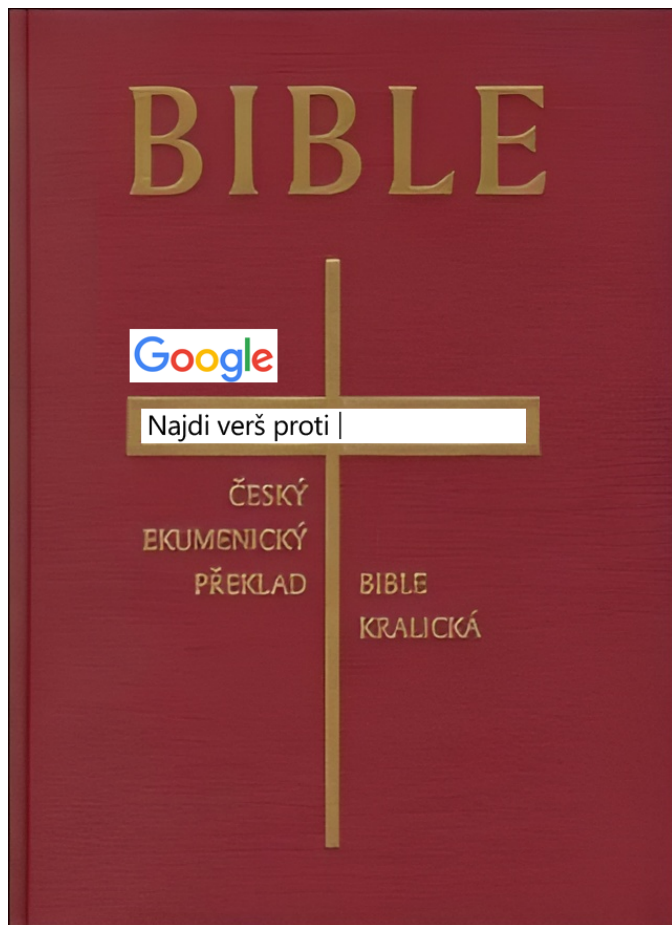
A čas běží a vy už jste z toho všeho googlování docela vyřízení a furt nevíte, co si vybrat. Vůbec nejlepší kousky jsou samozřejmě ty, které zahrnují všechny funkce a mají největší možnou výbavu. Problém spočívá v tom, že bývají také nejdražší.

Nakonec proto obvykle volíme nějaký ten kompromis, podle toho, co po přístroji chceme. Stejně bychom všechny nejmodernější tlačítka a funkce nejspíš ani nevyužili.

Možná se vám to bude zdát, sestry a bratři, trochu přitažené za vlasy, ale docela stejně mnozí křesťané přistupují k Bibli. Považují tuhle tlustou knihu za něco na způsob nebeského internetu se spoustou zboží, které je Boží. Záleží jenom na tom, co sháníte a o jaké parametry vám jde.

Někdo hledá pokoj v duši, někdo zas potřebuje ujištění o Boží setrvalé podpoře, obojí se dá nalézt například v některých krásných žalmech nebo v Janově evangeliu.

Někdo jiný sám sebe moc neřeší a své pocity za to nejdůležitější nepovažuje, nýbrž hledá v Písmu spíš motivaci pro život v širší společnosti. V takovém případě je k dispozici třeba Matoušovo Kázání na hoře nebo některé výroky starozákonních proroků.

Jsou ale také lidé, a není jich málo, kterým jde hlavně o to, aby sobě i druhým dokázali, jak jsou zbožní a víceméně dokonalí. Tady bývá trochu problém, protože v Bibli se o lidské dokonalosti moc nedočteme. Potom zbývá jediné: vygooglit si ve svaté knize něco na ty druhé, kteří podle všeho zbožní ani dokonalí rozhodně nejsou.

Ať už surfujeme v Bibli za jakýmkoliv účelem, ať už v ní hledáme útěchu, motivaci nebo klacek na druhé, nejspíš časem dojdeme ke zjištění, že poznatků je přehršel a že by to chtělo udělat si v tom nebeském internetu trochu pořádek. Jenže jak?

Když si v Googlu na nějakém e-shopu zadáte k hledanému zboží položku „nejlevnější“ nebo naopak „nejdražší“, najde vám kousky podle vašeho přání. Nic to ale nevypovídá o tom, co skutečně potřebujete. Když zadáte „nejoblíbenější“, bude to zavádějící, protože oblíbenost ještě zdaleka neznamená, že je to ono.

Spousta křesťanů mají své oblíbené veršičky, které si někdy někde nějak „vygooglili“ a přivlastnili, kterými se těší nebo kterými druhé děsí, ale to nic nevypovídá o tom, co je skutečně nejdůležitější.

Pro snazší pochopení použiji přirovnání z domácnosti: potřebujeme pračku nebo myčku nádobí, které nás zbaví jednotvárné dřiny, učiní nás svobodnějšími a umožní nám věnovat se bohu libějším věcem.

Otázka tedy zní: Jak v Písmu najít přesně to, o co jde především, co nás osvobodí od jednotvárné dřiny, co nám a celému světu pomůže a ulehčí náš pozemský život?

Podobné otázky si kladli lidé i v Ježíšově době. Mojžíšův zákon, který byl závazný pro každého, kdo se hlásil k Božímu lidu, obsahuje celkem 613 příkazů. Já to tedy nepočítal, spočítali to už tehdejší znalci, kterým se říkalo zákoníci.

A právě proto, že je paragrafů tolik, přemýšlelo se o tom, jestli by celá tahle mojžíšovská legislativa

nešla nějak stručně shrnout. Vypíchnout jeden či dva paragrafy, v nichž budou v nejlepším případě zahrnuty i všechny ostatní.

No, a v tom je právě jádro pudla. On má totiž každý tendenci vypíchnout si to, co mu vyhovuje. Jsou lidé, kteří mají za to, že podstatou křesťanství je řádné manželství muže a ženy, 3 děti a pes. Všechno ostatní je jim tak nějak šuma fuk.

Jsou lidé, jejichž víra se neustále motá kolem sexu, stále musí někoho špehovat, nahlížet do ložnic, poučovat, případně odsuzovat. Že se na světě lže, nenávidí a činí příkoří slabším, je až zas tak moc nevzrušuje.

No prostě, lidé jsme různí, a podle toho také vypadá naše víra. Podle toho, jací jsme, si vědomky či nevědomky z jednotlivých biblických veršů tvoříme svůj vlastní žebříček hodnot, který pak považujeme za důležitý.

Jednou přišel za Ježíšem jeden znalec Mojžíšova zákona a vyrukoval právě s onou kardinální otázkou, kterépak přikázání je v zákoně největší. Neměl v úmyslu vést s Ježíšem učenou disputaci, jen ho chtěl chytit za slovo, aby ho potom mohl udat náboženské policii.

Ježíši, řekni, co je podle tebe fakt nejdůležitější, z čeho se nedá slevit, přes co vlak nejede. Copak asi Ježíš odpoví?

Zákoník si nejspíš dělal naději, že se nějak prořekne, že se třeba zmíní o nečistých pohanech, kterých je třeba se stranit, ještě lépe ze svaté země vyhnat nebo rovnou pobít.

Myslím, že nějakou takovou odpověď zákoník mohl čekat, věděl totiž, že Ježíš při vjezdu do Jeruzaléma a v chrámě vystupoval jako očekávaný Mesiáš. Co jiného od Mesiáše čekat, než že obnoví samostatnost národa a vyžene cizáky?

Což o to, zákoník by pro změnu poměrů byl určitě všema deseti, ale ne s Ježíšem, který je tak zoufale jiný, než mesiáš, který je potřeba. Místo, aby útočil na Římany, má pořád něco proti nim, zákoníkům, elitě národa, že prý se zpronevěřili Božímu poslání, že nedělají, k čemu je Hospodin původně najal, že nejsou světlem, ale tmou, že mají násilnické myšlenky a proto to s nimi i s Jeruzalémem špatně dopadne.

Tak tedy: „Mistře, které přikázání je v zákoně největší?“ Ježíš odpověděl stručně citací modlitby, kterou se onen zákoník stejně jako všichni ostatní modlili dvakrát denně: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“

K největšímu přikázání hned připojil jemu podobné, které se týká vztahu k lidem: „Miluj svého bližního, jako sám sebe.“ Obě dvě spolu nerozlučně souvisejí.

Nutno dodat, že láska, o níž je řeč, není myšlena jako emoce. Milovat se dá bezpochyby Bůh i celý svět, ale láska, o níž je řeč, s touhle platonickou láskou nemá moc nic společného.

Milovat bližního v původním biblickém slova smyslu znamená zájem o něj a ochotu mu pomoci, aby se měl dobře, aby se mohl stát nejlepší verzí sama sebe. Milovat Boha naproti tomu označuje úctu, vědomí úkolu, který nám dal, ochotu k naslouchání.

Láska je víc než všechny paragrafy, co jich na světě je. Pravidla jsou přece pro člověka, ne člověk pro pravidla. Proto Ježíš uzdravoval klidně i v sobotu, kdy mělo být všude zavřeno, proto nenechal ukamenovat ženu přistiženou při nevěře, i když by to bylo podle práva, proto se nestranil malomocných, celníků a všelijakých jiných hříšníků, i když by podle zákona rozhodně měl.

Ježíšova odpověď nebyla ničím nečekaným ani novým. Stejně uvažovali i někteří nejznámější židovští učenci té doby. Malinký rozdíl tu ale je. A sice že Ježíš podle nejvyššího přikázání také žil. Zástupně za nás lidi, ať už tehdejší nebo dnešní, splnil úkol, který nám původně Bůh dal: být světlem v zamračeném světě poznamenaném nenávistí, sobectvím a pýchou; být světlem lásky, která má zájem nejen o své dobro, ale i o dobro druhých.

Takže takhle to, sestry a bratři, je s tím naším googlováním v Bibli. Ten, kdo si dá práci, nemůže nedojít ke stejnému výsledku jako Ježíš. Bůh je totiž láska, píše Jan ve své epištole, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.

Než k tomuhle poznání svět dospěje, bude ještě nějaký čas trvat. Nic nám ovšem nebrání začít sami a hned.

Se zákonem lásky je to jako když si koupíte opravdu kvalitní pračku nebo myčku nádobí. Zbaví vás jednotvárné zákonické dřiny, učiní vás svobodnějšími a umožní vám věnovat se bohu libějším věcem.

PeČ

SPCH 29. 10. 2023

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)